

Mētrienas

Izdod Mētrienas pagasta pārvalde

2022. gada marts – jūnijs

Nr. 2 (274)

Dzīve

Foto – Valda Otvare

*Klāt vasara –
Čukst madariņas pļavā,
Ar saldām smaržām
Steidzot reibināt.
Un cēlais āboliņš,
Kam piesarkuši vaigi,
Vēl savu medainumu
Piejauc klāt.
Ar sudrabskarām
Smilgas trīsulo
Un zilie zvaniņi
Steidz vasariņu
Iezvanīt.*

/Brigita Debeļska/

Vai jūti? Smaržo un reibina! Liepu ziedu smarža, vasaras smarža. Tā mierina un dziedē, un paņem savā varā gluži kā vasaras tveicīgā saule. Jūnijs un jūlija pirmā puse ir laiks, kad parasti zied liepas, un to ziedu smarža ir jūtama. Liepu zeltainie ziedi kopš seniem laikiem pazīstami kā efektīvs līdzeklis cīņā ar nogurumu, nemieru un stresu.

Dāvājiet sev siltumu, kad piezogas vēsums, un brīvdienu mieru jebkurā nedēļas dienā!

Pārvaldes vadītāja Ilona Žalāne

Māksliniekam grafiķim Gunāram Krollim 90

JUBILĀRI

Kas ir Gunārs Krollis? „Viens no spēcīgākajiem meistariem 20. gs. otrās puses un 21. gs. sākuma latviešu grafiķā. Viņam ir lieliski izkopta rokas veiklība zīmējumā, viņš teicami pārvalda linogriezuma, oforta, mecotintas, akvatintas un citas grafikas tehnikas, jauc tās, pārkāpj robežas un noteikumus, paredzot rezultātu. Taču viņš prot izmantot arī katru laimīgi piespēlētu nejausību. Kad to prasa tēma vai noskaņojums, G. Krollis ne mazāk veiksmīgi glezno ar temperas, guašas vai akvareļa krāsām. Pēdējos gados sevišķi labprāt darina lielformāta zīmējumus tušas un grafīta tehnikās.

Darbi pa vienam vai sērijās top pēc kādiem emocionāliem pārdzīvojumiem, pat satricinājumiem, tiklab uzmanīgiem dzīves vērojumiem vai rūpīgas vēstures materiālu izpētes. Viss tā vai citādi iegūtais tiek ietverts formā un saturā izvērstās grafiskās vai gleznieciskās kompozīcijās, kas ietiecas pārdomās par savas un citu tautu vēsturiskajiem likteņiem, gadsimtos kratajam kultūras vērtībām, to savstarpējām asociatīvām sasaistēm.

G. Krolla darbu uzbūve mēdz būt visai sarežģīta, jēdzieniski un vizuāli smalkām detaļām bagāta, bet arvien pamatīgi izsvarota, dziļas un skaidras domas motīveta, vizuāli iespaidīga, pat dekoratīva, tālab emocionāli iedarbīga un pārdomas rosinoša. „Tēmas atraisa manī spēju ie-

dzījināties konkrētā laikmetā ar tā uzstādījumiem, personu attiecībām, intelektu, kultūras telpu, arhitektūru un sapratni par pasauli,” skaidro mākslinieks. „Līdzko esmu „iegājis” šajā laikmetā, zemapziņā veidojas dialogs ar uzbūvēto vidi, objektiem, tēliem.” „Atainojot vēsturi, patiesībā atainoju mūsdienu pasaules notikumus. Visā cilvēces attīstībā procesi notiek atkārtoti.”

Pēc bibliogrāfiskiem datiem Gunārs Krollis ir dzimis 1932. gada 23. jūnijā Rīgā – grafiķis, profesors emeritus, Oforta gildes viceprezidents. Beidzis Jāņa Rozentāla Rīgas mākslas vidusskolu (1948–1953), absolvējis Latvijas Mākslas akadēmijas Grafikas nodaļu (1954–
turpinājums 2. lpp.

turpinājums no 1. lpp.

1960). No 1974. gada Latvijas Mākslas akadēmijas pedagogs, no 1987. gada profesors (1974–1987). Grafikas katedras Oforta darbnīcas vadītājs un pasniedzējs, profesors (1987–2006). Latvijas Mākslinieku savienības biedrs kopš 1963. gada, vairāk nekā 20 gadu bijis tās valdē.

Līdzās radošajai un pedagoģiskajai darbībai, G. Krollis vienmēr aktīvi piedalījies mākslas procesos un darbojies gan Mākslinieku savienībā, Oforta gildē, asociācijā B-13, gan dažādās izstādēs, konkursu un starptautisko Grafikas mākslas triennālu žūrijās.

Savās radošajās darbības laikā izstādēs piedalās kopš 1956. gada un ir saņēmis vairāk nekā 40 personālizstādes (daļa kopā ar keramiķi Izabellu Krolli) dažādās Latvijas vietās un ārzemēs, piedalījies vairāk nekā 450 izstādēs. Rīkojot personālizstādes, sevišķi aktīvs bijis pēdējā laikā – Bauskas pilī (2016), Jūrmalas pilsētas muzejā (2017), Rotko Mākslas centrā Daugavpilī (2017), Latvijas Nacionālajā mākslas muzejā Rīgā (2017), *Jūras vērtos* Ventspilī (2018), Madonas novadpētniecības un mākslas muzejā (2017, 2020). Personālizstādes bijušas arī ārvalstīs – Jordānijā, Sīrijā, Libānā, Austrijā, Somijā, Zviedrijā, Kanādā, Krievijā, Lietuvā u.c. Piedalījies daudzās lielās starptautiskās grafikas un zīmējumu izstādēs. Madonas novadpētniecības un mākslas muzejā pēdējo 30 gadu periodā veidojis un piedalījies sešās izstādēs individuāli un kopā ar ģimeni – sievu Izabellu Krolli, meitu Ingunu Krolli-Irbi un mazmeitu Madaru Māru Irbi.

Mākslinieks kopš 1958. gada strādā arī grāmatu grafikas mākslā, jo ir veidojis dizainu un radījis ilustrācijas vairāk nekā 200 grāmatām. Bagātīgi ilustrējis greznus izdevumus Raiņa *Krauklītis* (1971), A. Pūmpura *Lāčplēsis* (1972), Š. Pero *Runcis zābakos* (1976), Premčanda *Teiksma par Rāmu* (1986), *Indriķa hronika* (1993) u.c. autoru darbus.

Iespējams mazāk zināms fakts, bet Gunārs Krollis ir arī dzejnieks. Viņš ir tekstu autors Raimonda Paula dziesmu ciklam „Melnais kļedziens” (1986), veidojis šī cikla vizualizācijas maestro 75 gadu jubilejas koncertā (2011).

Daudzu profesionālu apbalvojumu laureāts. Par radošo darbību Gunārs Krollis ir ieguvis vienu no galvenajām balvām 1. Tallinas grafikas triennālē (1968), speciālās prēmijas trīs Tallinas grafikas triennālēs (1972, 1983, 1986), 4. Vissavienības estampu izstādē Maskavā (1970), 1. Vissavienības stājgrafikas izstādē Maskavā (1987), diplomu 2. Viļņas grāmatu grafikas triennālē (1984), prēmiju Baltijas valstu grafikas izstādē Fālunā (Zviedrija,

Gunārs, Izabella Krolli, meita Inguna Krolle-Irbe un mazmeita Madara Māra Irbe Madonas muzejā 2020. gada 10. februārī izstādes atklāšanas pasākumā.

1993). Saņēmis Latvijas PSR Mākslinieku savienības diplomu un medaļu par gada labāko jaunrades sniegumu (1979). Apbalvots ar Latvijas PSR Valsts prēmiju (1982), piešķirts Latvijas PSR Tautas mākslinieka nosaukums (1979).

Gunāra Krollja darbi glabājas Latvijas Nacionālā mākslas muzeja krājumā, Latvijas Mākslinieku savienības muzeja kolekcijā, Rakstniecības un mūzikas muzejā, Rīgas Vēstures un kuģniecības muzejā, Madonas novadpētniecības un mākslas muzejā, Valsts Tretjakova galerijā un Valsts Puškina tēlotājas mākslas muzejā (Krievija), Stokholmas Mākslas galerijā (Zviedrija) un citos muzejos, kā arī privātkolekcijās Latvijā, Lietuvā, Zviedrijā, Krievijā, Somijā, Kanādā, ASV, Lielbritānijā, Vācijā, Mongolijā, Austrijā, Polijā, Sīrijā, Libānā, Bulgārijā, Igaunijā, Japānā u.c.

Gunārs Krollis joprojām turpina izziņāt pasaules kultūras mantojumu, lai

atklātu konkrētā vēsturiskā perioda un reģiona savdabību, kultūras īpatnības un veidotu rosinošu dialogu – saikni, tiltu ar šodien. Grafikas gradācijām tik bagātā, melnbaltā vizuālā valoda, kas ir kļuvusi par efektīgu kontrastvielu, dodot meistaram iespēju precīzi raksturot ne tikai dažādu laikmetu kontrastus un kolīzijas, bet arī izlikt atbilstošos akcentus un paust savu nostāju.

Madonas novadam, jo sevišķi Mētrienas pagastam, Gunārs Krollis ar ģimeni ir kā savējie, jo no 1974. gada Mētrienas pagasta „Rubeņi”, ko tagad sauc par „Krolliem”, ir mākslinieku ģimenes īpašums. Ar saviem pirmajiem soļiem Mētrienā mākslinieki turpinājuši savu radošo un kultūrizglītojošo darbu pagastā un Madonas novadā. Gunārs Krollis ar ģimeni ir mīļš un gaidīts, biežs viesis Madonas novadpētniecības un mākslas muzejā, apmeklējis un piedalījies dažādos mākslas pasākumos un vienmēr svētkos

sūta sveicienus, kuri savā mazajā formātā ir kā lieli mākslas darbi ar spilgtiem dzīves vēlējumiem.

Mētrienas pagasts piedzīvojis daudzas abu mākslinieku un vēlāk arī meitas Ingunas darbu izstādes. Mākslinieku darbos ievijušies arī *mētrieniešu* ikdienas vaibsti un asociācijas. Par māksliniekiem uzņemta filma „Ģimenes portrets ar dienišķo maizi”. Tajā atspoguļojas radošais darbs arī Mētrienā, mētrienieši un apvidus skautie dabas skati. Pēc Gunāra Krollja metiem pagatavots un 2012. gadā apstiprināts Mētrienas pagasta ģerbonis, pagasta karogs, pagasta vizītkarte, pagasta Goda diploms un pirms tam 2004. gadā izveidots arī Madonas novada Kalsnavas pagasta ģerboņa dizains.

Godinot mākslinieku dzīves skaistajā jubilejā, kura iekrīt vasaras saulgriežu svētkos 23. jūnijā, „Madonas muzejnieki sūta Jums mīļus sveicienus! Dienās, kad tik spēcīgi izjūtam dabas dziedinošo spēku, latviskās tra-

Gunāra Krollja grafika „Reminiscence II”.

dīcijas, kad visu zāļu stiepri pilni rasas dimantiem. Tik neizmērami daudz gaiša prieka un patiesas labestības Jūs esat devis mums un Jūsu talanta cienītājiem mūsu draudzības gados. Ik katra izstāde pie mums ir bijusi lieliska dāvana madoniešiem. Jūsu darbi rada spēcīgas brīva gara un radošu domu izjūtas. Mākslinieku saime var būt lepna par Jūsu sniegumu mākslā. Ar sirsniņiem sveicieniem un daudziem paldies Jums par izstādēm, emocijām bagātām tikšanās reizēm, dāvinājumiem muzeja krājumam, par Jūsu talantīgo darbu. Lai Jums un ģimenei veselība, izturība, Jāņu dienas spēka papildītas un bagātas dienas! Daudz baltu dienīņu!” – Madonas muzeja vārdā sveic muzeja direktore Līvija Zepa.

Rakstu sagatavoja
Elīna Krupko,
Mākslas nodaļas vadītāja

Zaigai Grudulei – 75

Atskaties – noieta
Visu sāk svērt,
Gadu pēc gada
Kā pērles vērt.
Un brīnīs pats:
Cik virtene raiba!

Šogad martā 75 gadu dzīves jubileju nosvinēja mīloša sieva, māte un gādīga vecmāmiņa Zaiga Grudule.

Zaiga par savu dzimto pusi sauc Ļaudonas ciema „Sīliešus”. Lielas lauku mājas meža ielokā Aviekstes krastā. Zaiga Kangaru ģimenē ienāca kā otrā meitiņa. Mājās viņu sagaidīja māsiņa Aija. Bērība bija jauka, ainaviska vide, blākus upe, pļava ar ziedošām puķēm, mīloši vecāki.

Skolas gaitas tika uzsāktas Ļaudonas vidusskolā, jo tur jau mācījās Aija. Attālums līdz skolai tāls, autobusu nebija, rudenos un pavasarī uz skolu tika braukts ar velosipēdu, bet ziemas pavadītas skolas internātā. Dzīve internātā aizritēja radoši – literatūras un dziedāšanas skolotāja Aleksandra Zvaigzne savu brīvo laiku pēc stundām veltīja skolēnu iesaistīšanā kora dziedāšanā, bet vakaros mācīja spēlēt teātri. Tā mazajai Zaigai radās interese par teātri, vēlākos gados mēs Zaigu esam redzējuši izrādēs dažādās lomās uz tautas nama skatuves. Arī dziesma

Zinta, Zaiga un Vija tehnikuma laikā.

nav sveša, dziedāts sieviešu ansambļi.

Liktenīga satikšanās ar Andreju, puisī no Saikavas, atved jauno ģimeni uz Mētrienu. Ar Zaigu es pirmo reizi satikos pasta nodaļā, kad viņa aizvietoja Laimdotu atvaļinājuma laikā. Smaidīga, sirsniņa jauna sieviete tumšiem matiem. Pēc dažiem mēnešiem satikāties otrreiz kolhoza kantorī, bet jau kā darba biedres. Abas strādājām grāmatvedībā. Tā

kā abām nebija grāmatveža izglītības, sākām mācīties Jēkabpils tehnikumā neklātienē. Kopā vienā kabinetā esam nostrādājušas 19 gadus. Kas tik kopā nav piedzīvots! Kopā mācījāmies tehnikumā, piedalījāmies pašdarbībā, braucām ekskursijās, apmeklējām teātra izrādes Rīgā, kopā nosvinējām „Rožu kāzas” Blaumaņa „Braku” pagalmā ...

Turpinājums 4. lpp.

Pazīstot Zaigu tuvāk gribas sacīt, viņa ir dvēselē bagāts cilvēks. Svarīgākais jubilāres dzīvē ir viņas ģimene. Stiprais atbalsts ir viņas Andrejs, uzticams, nosvērts, kas prot mierināt un samīļot dzīves laimīgos un ne tik laimīgos brīžos. Prieks par labiem, atbildīgiem dēliem, rūpes par mazbērniem, iejūtība pret māsu Aiju. Labestība pret draugiem un kaimiņiem.

Brīvajā brīdī Zaiga strādā savā piemājas dārziņā. Puķes ir jubilāres sirdslieta, pavasarī tulpes, tad vasaras puķes, rudenī – mārtiņrozēs. Laba grāmata, krustvārdu mīklas, filmu seriāli īsina garos ziemas vakarus.

Kopā strādājot bija arī jautri, pat komiski atgadījumi. Vai atceries ... Tava un Evalda Bērziņa dzimšanas dienas sakrīta vienā datumā – 5. martā. Tas bija kā likums, ja jubileja, tad jāsvin. Svētki tika nosvinēti godam. Bet nepatīkšanas sākās pēc tam. Visi bijām izklīduši pa mājām, vien Evalds, viņš dzīvoja Ļūmānos, uz mājām vairs nevarēja aizbraukt, Jēkabpils autobuss jau krietnā gabalā. Nekas, vienu nakti jau var pārnakšņot kantorī. Naktī sākās trauksme. Kolhoza priekšsēdētājs, kurš dzīvoja mājā pretim kantorim, naktī bija pamanijs iezaiļojamies grāmatvedības telpās sarkanās ugunīņas. Viss skaidrs, kāds grib aplaupīt kolhoza seifu. Nekavējoties tika apzvanīti tuvāk dzīvojošie mednieki un kantoris aplenkts. Tika uzsaukts, lai padodas, tā-

Zaiga ar darba kolēģiem.

pat projām netiks. Izdzirdējis ārā troksni, Evalds atvēris ārdurvis. Ieraugot Evaldu pārsteigums bijis liels. Pie visa vainīga izrādījās cigarete – pamodies naktī svešā vietā Evalds bija nolēmis uzsmēķēt.

Mūsu novadnieks Leons Briedis ir teicis: „Mēs taču esam saistīti daudz cie-

šāk, nekā to ikdienā sajūtam, un esam cits citam daudz tuvāk, nekā parasti to domājam”.

Labu veselību, dzīvesprieku, un daudzus, daudzus gadus vēl ...

Vija Jeremejeva

Zinaidai Svikšai – 75

Lai mākoņi izkļūst, saule laistās,
Lai cerību koki debesis skar,
Lai visu labo, cēlo un skaisto
Dzīvē vēl izbaudīt var.

Savu dzimšanas dienu Zina svinēja 2. martā. Jubilāre dzimusi Saikavas pagasta „Zaļmežniekos”. Mācījusies Kalna pamatskolā un pēc tam Cesvaines vidusskolā. Beigusi Rēzeknes tehnisko skolu, kvalifikācija – sviesta meistars. Daudzus gadus dzīvojusi un strādājusi Cesvainē. Strādājusi Cesvaines pienotavā kā ražošanas vadītāja, sviesta meistare.

Savā jaunības laikā Zina bija kaislīga ceļotāja, pabijusi ir Polijā, Vācijā, Bulgārijā, Kaukāzā, Ļeņingradā (tagad Sanktpēterburga), Maskavā, braukusi arī kruzīta ceļojumā. Viņas vaļasprieks bija teātra apmeklējumi, dziedājusi Cesvaines sieviešu korī.

Dzīves ceļi aizveda no Cesvaines uz Madonu, kur satika savu vīru Edgaru un 1990. gadā apprecējās. Sākās juku laiki

un Zina ar vīru pārcēlās uz Mētrienas pagasta „Jošmaļiem”, kur iegādājās zemi, lopus un nodibināja savu saimniecību. Vīrs Edgars nodarbojās ar saimniecību,

Zina ar vīru Edgaru.

Zina strādāja „Madonas poligrāfistā” kā ražošanas vadītāja.

Edgars bija kaislīgs mednieks, līdz ar to Zina arī pievienojās medībām. Zinai vēl saimniecībā bija bites, kuras viņai patika apkopt un ievākt medu. Ziemas garos vakarus piepilda ar grāmatu lasīšanu.

„Taurenīši” aizlido

BĒRNUDĀRZA ZIŅAS

Kā balta puķe bērns ir uzdziedējis,
Lai kādreiz dzīvē spētu tālu iet.
No nedienām, no salta dzīves vēja –
Šo mazo dvēselīti sargājiet!

Tas brīdis nu ir pienācis! Ir bijuši smieklīgi un asaras, draudzība un strīdi, jautrība un skumjas, mācīšanās un slinkošana, protams, rotaļāšanās un blēņas. Pienācis laiks, kad mazie ķipari – Līva, Mihaels, Demians, Rūdolfs, Roberts, Oliveri un Matīss jau jālaiž skolā. Un nav jābaidās no nezināmā, jo tāpat kā visu šo laiku ar jums kopā būs māmiņa, tētis, vecmāmiņa, vectētiņš un visa gādīgā ģimene. Tāpēc novēlu mazajiem „Taurenīšiem” saudzēt savus mīļos, palīdzēt tētiem un mammām, klausīt vecmāmiņu un vectētiņu un būt draudzīgiem pret māsām un brāļiem. Ģimene ir jūsu vislielākais dārgums.

Vecākiem novēlam mīļus, gudrus un zinātkārus bērnus, lai Jums kopīgi veicas! Paldies, ka bijāt kopā ar mums!

Aiga Ivāna

Bija prieks kopā būt!

Pie lielās svētku tortes!

Zīlēšana, ko nesīs mums vasara...

Mazie absolventi.

Kopā ar skolotājām un auklītēm,

Savus kaimiņus iepazinu 2003. gadā, kad visa ģimene pārcēlāmies dzīvot uz Mētrienas pagasta „Silmalām”. Bijām ļoti draudzīgi un sirsnīgi kaimiņi, vienmēr atsaucīgi un izpalīdzīgi viens otram. Zina ir ļoti viesmīlīga, bieži kopā svinējām svētkus un atpūtāmies.

Novēlu Tev spēku tikt galā ar lietām, kuras ir iespējams izmainīt. Novēlu Tev izturību samierināties ar apstākļiem, kurus Tu nevari ietekmēt. Un gudrību – atšķirt vienu no otra!

Rasma Tomiņa

Pavasara notikumi dārziņā

Zaļās ceturtdienas rīts bērnudārza grupiņās sākās ar aktīvu rosību. Jau no paša rīta bērni ķērās pie darba, lai baltās olās, izmantojot dekupāžas metodi, pārtaptu raibās Lieldienu oliņās.

Pēc mākslinieciskās darbošanās bērniem bija iespēja noskatīties skolotāju sagatavotu nelielu leļļu teātra izrādi „Lieldienu notikums”. Izrādes beigās uzradās negaidīta vēstule no Lieldienu Zaķa, kurš aicināja bērnus sekot pa viņa pēdām. Tās aizveda uz Zaķa alu, kurā bija paslēpti dažādi Lieldienu zaķa noslēpumi. Saņemot drosmi, bērni varēja ielīst alā un izpētīt, kā dzīvo Lieldienu Zaķis. Pats Zaķis gan bija devies darbos. Bet kamēr visi gājām rotaļās un spēlēs, aiz loga parādījās noslēpumainais Lieldienu Zaķis, kurš draiski lēkāja gar logiem, darbojās pa iekšpagalmu, bet, izdzirdējis čalojam bērnus, gan kļuva bailīgs un noslēpās.

Cerībā satikt Zaķi, bērni ģērbās un devās ārā. Lai arī Zaķi ieraudzīt vairs neizdevās, olu meklēšana un ripināšana neizpalika. Lai visu gadu nenāktu miegs un nekostu odi, jautri izšūpojāties arī Lieldienu šūpolēs.

Aiga Ivāna

Tālie gadi

MUMS RAKSTA

Mani vecāki, tēvs Jūlijs Apsītis – „Lielmežnieku” māju saimnieks, un māte Vera (dzimusi Zvaigzne), nākusi no Mētrienas pagasta „Aizdēgliem”, apprecējās padomju okupācijas gadā – 1941. gada 14. aprīlī, bet es piedzimu „Lielmežniekos” vācu okupācijas laikā – 1942. gada 13. februārī. Nākt pasaulē man palīdzēja Mētrienas pagasta leģendārā vecmāte Emma Kalniņa (1886. – 1981.). Bija rītausma, austrumos plosījās karš starp bijušajiem sabiedrotajiem, hitlerisko Vāciju un stalinisko Padomju Savienību, un

Emma Kalniņa vecākiem ieteica dot man vārdu Austris.

Manai mātei bija ļoti laba balss. Viņa dziedāja Mētrienas sieviešu ansambli un jauktajā korī. Tos vadīja no Kalsnava pagasta Jāņskolas uz Mētrienas 1940. gada septembrī pārceltais skolotājs un leģendārais diriģents Aleksandrs Stērstiņš (1897. – 1978.). Kad manus vecākus, kā vīru un sievu, sareģisrēja Mētrienas pagasta pagaidu izpildu komitejā (vēlāk pa kluso viņus salaulāja Ļaudonas luterāņu mācītājs Vilis Goba), klāt bija arī Aleksandrs Stērstiņš. Viņš piekodināja līgavainim laist jauno sieviņu no „Lielmežniekiem” uz dziedāšanas mēģinājumiem.

Vācu laikā Stērstiņš atgriezās Kalsnavas pagasta Jāņskolā. Izrādās, ka mana piedzimšana vecākiem sagādāja labumu. Kad vācu laikā saimniecībām vajadzēja nodot visu pilnpienu, ģimenēm, kurām bija mazi bērni, tas nebija jādara.

„Gadi skrien kā stirnas...” un pienācis 2022. gads. Atkal austrumos notiek karš, šoreiz putiniskā Krievija iebrukusi brīvību un demokrātiju mīlošajā Ukrainā. Uzradies cilvēks, kas 21. gadsimtā grib atjaunot Krievijas impēriju 18. gadsimta robežās. Vēlēsim Ukrainai uzvaru. Lai dzīvo Ukraina!

Austris Apsītis

Pagasta pārvaldes izdevumam „Mētrienas Dzīve” – 25!

Pagasta pārvaldes izdevumu varam uzskatīt par pagasta vēstures krājumu. Veidojot „Mētrienas Dzīvi” 25 gadu garumā, esam sarakstījuši sava pagasta ceturtdaļgadsimta vēsturi.

„Mētrienas Dzīvi” ļoti gaida daudzās mājās, tā ir rūpīgi izlasīta, sakrāta un sašūta, sākot no paša pirmā līdz pēdējam iznākušajam numuriņam.

Pagasta izdevumu „Mētrienas Dzīve” tā pastāvēšanas laikā no 1997. gada aprīļa, cita īsāku, cita garāku laika sprīdi, veidojušas piecas redaktore: Daiga Ceiziņa, Ināra Krjukova, Iveta Broka-Smirnova, Vēsma Zepa un Solvita Stulpiņa. Paldies viņām par ieguldīto darbu! Vienmēr čakli darba rūķi un rakstu iesniedzēji darbojušies redkolēģijā. Tajā šobrīd darbojas Ilona Zalāne, Valda Otvare, Jolanta Vitola, Līga Pastare, Marija Beģis-Begge, Esmeralda Auziņa un Ilmārs Grudulis.

Aktīvi rakstītāji ir bijuši tuvāki un tālāki mētrienieši: Austris Apsītis, Astrīda Kārklīņa, Maiga Meijere, Eugēnija Jermacāne, Mirdza Kozlova, Eleonora Rimša, Andris Jaško, Maruta Oša, Aija Špure, Zenta Ābola, Vallija Sipola, Skaidrīte Putna, Līgita Tumanova, Lilīta Mālniece, Aiga Ivāna, Laura Lazdiņa un citi.

Liels stimuls radoši darboties ir bijis pašvaldību izdevumu konkurss „Spicā Spalva”, šo skaisto tradīciju aizsāka Barkavas pagasta avīzes veidotāji.

Piedaloties konkursā, gadu gaitā piedzīvots ļoti daudz priecīgu, svinīgu, jautru, aizkustinošu brīžu... Apmeklēti daudzi konkursa noslēguma pasākumi pagastos ar redkolēģiju tikšanos un pieredzes apmaiņu. Saņemti daudzi diplomu, balvas, nominācijas. Pie sevis citas redkolēģijas uzņēmām 2005. gadā. Izdevās lielisks pasākums ar konkursa nomināciju pasniegšanu, viesu uzrunām, atrakcijām un pašdarbnieku priekšnesumiem. Esam svinējuši svētkus, kad iznāca pagasta izdevuma 100. un 200. numuriņš.

Aicinām ikvienu lasītāju dalīties savās domās un atmiņās par izdevumu „Mētrienas Dzīve” 25 gadu laikā!

Mētrienas Dzīves iegūtā Spicās Spalvas galvenā balva

„Spicā Spalva” pie mums Mētrienā. Ciemos kolēģi no Murmastienes pagasta.

200 numura svētkos.

Atvests 200 numurs.

Redkolēģija darbojas.

Viens no čaklākajiem rakstītājiem Ilmārs Grudulis.

„Mētrienas Dzīves” redkolēģija kopā ar pārējo avīžu veidotājiem Gaiziņkalnē 2013. gadā.

Valda Otvare

Vēstule „Mētrienas Dzīvei”

Labdien, Mētrienas avīzīte!

Apsveicu Tevi 25 gadu jubilejā! Šo mirkli jau pirms divdesmit gadiem paredzēja „Jaunāru” Maiga.

Paklausies, kā viņa Tevi toreiz uzrunāja:

Ko „Mētrienas Dzīvei” vēlēt gribu?

Stipras domas un labu gribu.

Kā aizgājuši ir gadiņi pieci,

Lai aizskrien arī divdesmit pieci!

Vai atceries, kas bija Tavi audzinātāji – redaktori? Kā pirmā minama Daiga Pētersīle (tagad Ceiziņa). Lūk, viņas teiktās Tavā dzimšanas dienā: – 1997. gada aprīlī, kā pašas bērnu, ar priekā pukstošu sirdi, pasaulē laidu pirmo Mētrienas pagasta izdevumu – iesākumā bez nosaukuma, tomēr pašu rokām sagatavotu un par pagasta dzīvi un ļaudīm vēstošu. Tajā pašā reizē Mirdzas Kozlovas vēlējums: – Lai no Mētrienas izbraukušie, avīzīti izlasījuši, varētu teikt – tikpat kā biju Mētrienā, viss te pastāstīts, izklāstīts, skaidrs. No savas puses piebil-dīšu, ka man avīzīte vienmēr ir mīļa, sirsnīga. Kāpēc tas tā? Rakstošiem cilvēkiem tiek dots padoms – glāsti teikumu, kamēr tas sāk smaidīt. Arī Mētrienas avīzīte ir saņēmusi no saviem veidotājiem un korespondentiem daudz glāstu, tāpēc tā lasītājiem dāvā smaidus un sagādā patīkamus brīžus. Kas bija avīzītes veidotāji turpmāk?

No 1998. gada Ziemassvētkiem līdz 2001. gada martam, kad pēc pašvaldību vēlēšanām nomainījās pagasta vadība, avīzītes redaktore pienākumus izcili veica Ināra Krjukova, skolotāja, pagasta tiesas priekš-sēdētāja. Redkolēģiju tad veidoja: Aija Špure, kura informēja par kultūras aktivitātēm, Aija Tumanova – sludinājumi, reklāmas, apsveikumu lappusīte, Ilmārs Grudulis – sports, medības, makšķerēšana, Solvita Stulpiņa – jaunākais Mētrienas pamatskolas dzīvē, Eleonora Rimša un Mirdza Kozlova – tikās ar vecākā ga-dagājuma cilvēkiem, uzklaušīja viņu domas un vēlmes, Laila Iesalniece un Līvija Pizika – rūpējās par avīzītes tehnisko noformējumu un uzklaušīja jauniešu domas. Pateicība Jaunajā – 2000. gadā izteikta Līgai un Jānim Elksnīšiem, Nadeždai Kalniņai un Anitai Bebrei par palīdzību avīzītes izplatīšanā. Pēc Ināras Krjukovas re-dakcijas vadību uz īsu laiku pārņēma Iveta Broka, ap 2002. gadu Vēsma Zepa, bet no 2004. gada augusta līdz 2021. gada martam – Solvita Stulpiņa. Viņas darbs atzinību guvis ne tikai pagastā, bet arī Madonas novadā, avīzīte godalgota „Spicās Spalvas” konkursā. Liels paldies!

Pašlaik „Mētrienas Dzīves” redkolēģija ir šāda: Ilo-na Zalāne (pagasta pārvaldes vadītāja), Valda Otvare, Jolanta Vītola, Līga Pastare, Marija Beģis-Begge, Es-meralda Auziņa un Ilmārs Grudulis. Sveicam svētkos un vēlam panākumus! Nobeigumā atgādinājums no tagad jau mūžībā esošās pagasta patriotes „Jaunāru” Maigas:

Dzīvosim tā, lai avīzei labi,

Dzīvosim tā, lai jauniešiem labi,

Lai cerē un dara katra sirds,

Tad nebeigs dzīvot Mētrienas sirds.

Austris Apsītis

Atceroties sākumu

„Mētrienas Dzīve” man ir un vienmēr būs kaut kas īpašs. Pirms 25 gadiem avīzīte piedzima gandrīz vienlaicīgi ar manu meitiņu, līdz ar to viņas abas tobrīd bija tās, kas aizņēma manu laiku. Avīzes veidošanas ideja bija radusies manai mammai Līgai Tumanovai, kura tolaik bija pagasta padomes revīzijas komisijas priekšsēdētāja un pienākumus veicot bieži bija pagastmājā, bet pagasta padomes priekšsēdētājam Andrim Jaško pašam bija visdažādākās idejas, tāpēc labprāt uzklaušīja arī citus radošus cilvēkus un vai nu īstenoja vai atbalstīja visādus projek-tus. Savukārt avīzes nosaukumu izdomāja Ilmārs Grudulis, kurš tolaik bija pagasta padomes deputāts un kā allaž – sabiedriski aktīvs cilvēks. Sākotnēji lielāko daļu materiāla vācu un radīju pati, pie datorspeciālista Teiču rezervāta administrācijā pat apguvu Page Maker programmu, lai avīzīti ar datorā salikt varētu pati, tomēr uz printera drukātā un sakopētā avīzīte izskatījās nekvalitatīva, tāpēc tā doma tika atmešta un avīzes dru-kāšana arī turpmāk tika uzticēta tipogrāfijai „Erante”.

Kā mammai, kas uz skatuves publikas priekšā pirmo reizi palaiž savu bērnu dzejojīti noskaidrīt, man bija liels satraukums un prieks, kad avīzīte tika uzņemta ar sirsnīgu atsaucību.

Ilgī es nesabiju par avīzes redaktori, jo, kad pēc bērna kopšanas atvaļinājuma atgriezās Praulienas skolā uz pilnu slodzi, avīzītei laika nepietika. Un labi, ka tā, jo turpmākais laiks „Mētrienas Dzīves” attī-tībā bija ļoti labs gan satura, gan regularitātes ziņā. Avīzītei „izauga” arī atvasīte – „Brūklenīte”, kas arī bija brīnišķīga. Lielu darbu avīzītes tapšanā vienmēr paveica Valda Otvare, Maruta Oša, Ilmārs Grudulis, Eleonora Rimša un Mirdza Kozlova, vēsturiski nozīmīgo svaru piešķīra vēsturnieks Austris Apsītis no Rīgas un Kanādā dzīvojošā Jāņa Brieža vēstules. Man pašai visvairāk patika interviju un sabiedrisko pasākumu reportāžu gatavošana.

„Mētrienas Dzīve” priecē arvien – atbraucot uz laukiem labprāt pāršķīrstu avīzīti un uzzinu, kas interesants noticis pagasta iedzīvotāju ikdienas un svētku gaitās. Kaut arī par šādu laikrakstu izdošanu jautāju-mu pa laikam cilā likumdevēji, par laimi, tie vēl pastāv.

Lai „Mētrienas Dzīvei” veicas arī turpmāk dzīvot savu dzīvi un kā vecīša cimdīnā no pasakas, mētrieneši tajā varētu patverties un paska-tīties sev apkārt, kas vēl dzīvo, kas notiek Mētrienā, un lasot avīzīti, ie-dvesmotos jaunām idejām un labiem darbiem. Lai pastāvētu kaut kas labs, to nepieciešams lolot un mīlēt. Lai netrūkst mīlestības!

Daiga Ceiziņa

Manas pārdomas ...

„Mums būšot pašiem sava pagasta avīze. Vai tiešām? Mēs taču lasām rajona laikrakstu „Stars”. Bet par ko tad rakstīs pa-gasta avīzē?” šādas un līdzīgas sarunas tika dzirdētas, satieko-ties kaimiņiem un paziņām.

Tā pirms 25 gadiem klajā nāca „Mētrienas Dzīves” pirmais numurs. Bija svarīgas ziņas par pagasta aktuālākajiem notiku-miem, rīkojumiem un lēmumiem. Interesanti bija lasīt dažādu auto-ru atmiņu stāstus par senākiem notikumiem mūsu pusē.

Pārdomāti un sirsnīgi bija raksti par jubilāriem, kam apritēja kāds nozīmīgs gadskaitlis. Uzzi-nājām daudz jauna un neparasta par sava pagasta cilvēkiem. Ma-

nuprāt, galvenais – tika akcentēts pozitīvais katrā cilvēkā.

Tad parādījās ēdienu recep-tes, ceļojumu stāsti, arī sasāpējušu jautājumu apspriešana, apsveiku-mi jaundzimušajiem un līdzjūtības aizgājējiem, skolas un bērnudārza dzīves notikumi, sports, medības un makšķerēšana u.c.

Spilgtā atmiņā palicis „Spicās Spalvas” vērienīgais pasākums Mētrienā, kā arī redkolēģijas pār-stāvju dalība citos pagastos līdzī-gos pasākumos.

Domāju, ka šī avīze ir mūsu pagasta dzīves atspoguļojums. Tā ir mūsu vēsture 25 gadu garumā. Tāpēc avīzei būtu jāiznāk arī turp-māk. Lai veicas!

Marija Beģis-Begge

Veselības nedēļa Mētrienas pagastā

SPORTS

18., 19., un 20. martā norisinājās vese-lības nedēļa Mētrienas pagastā saistībā ar biedrības „Sportiskais gars” rīkoto projektu „Veselības veicināšanas un slimību profi-lakses pasākumu īstenošana Madonas no-vada iedzīvotājiem”.

18. martā bija iespēja nūjot un dzirdēt padomus no instruktore Ilvijas Kecko, kā arī vingrot fizioterapeites Kristas Kupčas pavadībā.

19. martā Mētrienas sporta zālē norisi-nājās tautas bumba bērniem līdz 12 gadu vecumam. Komandai bija jā sastāv no 5 da-lībniekiem. 1. vietu ieguva puīšu komanda no Madonas, kuras sastāvā bija Emīls Cī-rulis, Mikuss Amats, Dens Nikolajevs, Emīls Amats un Dainis Čeveris. 2. vietu ieguva ko-manda, kuru sastāvā bija Sandis Kaminskis, Edijs Mutors, Džastins Ratkuns, Emīlija Lindāne un Adriāns Ratkuns. 3. vietu iegu-va komanda, kuras sastāvā bija Dārta Maci-jevskā, Adriana Ozoliņa, Made Macijevska, Kristiāns Ratkuns un Endijs Butulis. Kā arī šajā dienā bija iespēja individuāli pārbaudīt savas spējas šautriņu mešanā un spēlē „Uzmet, ja vari!”. Vīriešu konkurencē šautri-ņu mešanā 1. vieta Jānim Amatam, 2. vieta Oskaram Ratkunam un 3. vieta Emīlam Cī-rulim. Sieviešu konkurencē 1. vieta Esme-raldai Auziņai, 2. vieta Evelīnai Mincānei un 3. vieta Kristiānai Spīcai. Spēlē „Uzmet, ja vari!” 1. vieta vīriešu konkurencē Ventam Ikauniekam, 2. vieta Artūram Pelšam un 3. vieta Dainim Čeveram. Sieviešu konkuren-cē 1. vieta Kristiānai Spīcai, 2. vieta Viktori-jai Korņejevai un 3. vieta Adriānai Ozoliņai.

20. martā tika spēlēts volejbols (2+1). Piedalījās 4 komandas. 1. vietu ieguva ko-manda, kuras sastāvā bija Anniņa Ivāna, Sergejs Plaunovs un Salvīšs Krauklis. 2. vie-tu ieguva komanda no Kusas, kuras sastā-vā bija Vents Ikaunieks, Benita Romule, 3. vietu ieguva komanda, kuras sastāvā bija Artūrs Mālnieks, Renārs Ivāns un Esme-ralda Auziņa. Šajā dienā bija iespēja būt aktīviem arī iepazīstot Mētrienu, foto orien-tēšanās sacensībās. 1. vietu ieguva Endijs Butulis, Sandis Kaminskis un Džastins Rat-kuns. 2. vietu ieguva Dārta Macijevska, Eve-līna Mincāne, Viktorija Korņejeva. 3. vietu ieguva Kristiāns Ratkuns, Estere Butule un Saiva Butule.

Paldies visiem par piedalīšanos, kā arī lielākais paldies Ventam Ikauniekam par pasākuma organizēšanu un gardajām bal-vām!

Jaunatnes darbiniece un sporta pasākumu organizatore
Esmeralda Auziņa

Tautas bumbas komandas.

Volejbola komandas.

Nūjošanas nodarbības dalībnieki.

Vingrošanas nodarbība.

Mainās medību sezonas

Ar 2022. gada 1. aprīli sākās jaunā 2022/2023. gadu medību sezona. Iepriekšējā sezona Mētrienas medniekiem bija visai veiksmīga. Tika izpildīti dižmedījumu atšaušanas limiti. Vīspirms tika nomedīti 15 staltbriežu teļi, tikpat daudz arī aļņu teļi. Nomedīja 10 staltbriežu govus un aļņu govus. Nomedīja visus paredzētos aļņu un staltbriežu buļļus. Sevišķi labu ragu trofeju nebija. Tomēr jāizceļ Jura Jefimova, Kaspara un Krišjāņa Rozišu guvums. Mežacūkas tika nomedītas gandrīz vai vesels simts. Bet stirnu limits palika neizpildīts, tāpēc kolektīva teritorijā redzami daudzi kropļīgi āziši un nelielas kazīņas. Jāpiezīmē, ka tuvākajos mēnešos Ministru kabinetā lems par grozījumiem mežacūku un stirnu medībās. Ir doma, ka abi šie medījumi būs nelimitēti. Martā un aprīlī ar jenotsuņu iznīcināšanu ļoti nodarbojās Juris Jefimovs, kurš nomedīja divdesmit sešus jenotsuņus, tāpat arī astoņas lapsas, sešus bebrus un sešus āpsus. Vairāk uzmanības jāpievērš kaitīgo putnu – vārnu un žagatu apkarošanai. Jāpaziņo arī diezgan nepatīkama vēsts, ka 18. aprīlī meža vidū Vilku mastā medību kolektīva vadītājs Intars Jurgis pamanījis lielas lāča pēdas.

Ilmārs Grudulis

Zigurds „Lūšu” uzvaras gājienā

Tas tiešām ir vareni. Trenera Mārča Obrumana vadībā Jēkabpils vīriešu volejbola komanda izcīnīja Latvijas kausu trīs gadus no vietas, ieguva arī Latvijas čempionu zelta medaļas četrus gadus no vietas. Viņu vidū arī Zigurds Adamovičs.

Zigurda tēvs Raimonds divdesmit gadus bija viens no Mētrienas komandas centīgākajiem un saliedējošākajiem spēlētājiem. Atceramies, ka Mētrienas sporta zālē Raimonds treniņu laikā neatlaidīgi mācīja nelielajam Zigurdam volejbola tehnikas iemaņas. Pārskatot pagājušo gadu sporta dokumentāciju, redzam, ka Zigurds piedalījās Mētrienas kausa izcīņas sacensībās. Daudzus gadus populārāajā Atašienes kausa izcīņā spēlēja abi Adamoviči, bet kā organizatori bija visa ģimene.

Sporta komentētāji nosauca Zigurdu Adamoviču par drošu Latvijas izlases komandas kandidātu. Novēlēsim, lai līdzjutēju sapņi piepildās.

Redkolēģija

Zemledus makšķerēšanas kauss 2022

Komanda „Savējie”.

12. martā biedrība „Odzienes ezers” kopā ar Mētrienas pagasta pārvaldi rīkoja zemledus makšķerēšanas sacensības Odzienes ezerā.

Tika vērtēti dalībnieki individuāli un komandās (2+1). Kā arī tika piešķirts lielākās zivs tituls. Kopā piedalījās 36 dalībnieki. Sacensībās piedalījās 25 vīrieši, 7 sievietes, 4 jaunieši. Tika pieteiktas 10 komandas.

1. vietu vīriešu grupā ieguva Andris Turkins (2,085g), 2. vietu ieguva Sandis Gribruška (1,605g) un 3. vietu ieguva Jurgis Turkopolis (1,605g). Tā kā Sandim un Jurgim vienāds zivju svars, lai noskaidrotu 2. un 3. vietas ieguvēju, dalībnieki savstarpēji sacentās, kurš pirmais izmakšķerēs zivi. Un šajās savstarpējās sacensībās uzvarēja Sandis.

1. vietu sievietes grupā ieguva Ilze Barūkle (1,470g), 2. vietu ieguva Lāsma Turkopole (1,015g) un 3. vietu ieguva Daiga Karlsonē (0,990g).

1. vietu jauniešu grupā ieguva Emīls Nils Eltermanis (0,990g), 2. vietu ieguva Markuss Freimanis (0,010g) un 3. vietu ieguva Made Macijevska (0,005g).

Komanda „Vecie Līņi”, Ilze Barūkle, Valdis Barūklis un Andris Turkins, ieguva 1. vietu (4,610g).

„Savējie”, Andris Broks, Rolands Kaļņiņikovs un Kristīne Mutore, ieguva 2. vietu (3,425g).

„Latgalīši”, Sandis Gribruška, Anatolijs Pucics un Emīls Nils Eltermanis, ieguva 3. vietu (3,230g).

„Lielākās zivs” tituls tika piešķirts Andra Broka lomam (220g).

Jāņa Tropa sagatavotajā veiklības stafetē veiklākie bija Jurgis Turkopolis un Kristīne Mutore.

Made Macijevska 3. vietas ieguvēja jauniešu grupā.

Andris Broks ar lielo lomu.

Par gardo zupu parūpējās Aiga.

Paldies Aigai Frejai par gardo zupu, kas lika justies kārtīgi paēdušam un sasildīti.

Sporta pasākumu organizatore **Esmeralda Auziņa**

Par Krievijas uzbrukumu Ukrainai

Var teikt, ir sācies 3. pasaules karš, veselajam saprātam neaptverams – Krievija bez kara pieteikuma uzbrūk neatkarīgai kaimiņvalstij Ukrainai!

2. martā, pulksten 18.00 visos Madonas novada pagastos un apvienībās notika vienlaicīgs atbalsta pasākums, pauzot atbalstu un solidaritāti Ukrainai karā pret Krieviju. Pasākumā tika aicināts paust atbalstu Ukrainai, bet izpalika ļaunuma saknes – krievu pasaules nosodījums.

Mums ir jābeidz liekuļot un izvairīties tagad krievus saukt par agresoriem. Zināmā mērā šī izvairšanās un acu pievēršana, nevēlēšanās aizvainot krievu jūtas ir novedušas pie jauna kara sākuma.

Mums šodien ir jārunā arī par krieviem un krievu attieksmi pret notiekošo. Krievijā 90% krievu atbalsta karu!!!

Latvijā tikai 15% no aptaujātajiem krieviem nosoda Krievijas karu ar Ukrainu. Tātad, man kā latvietim ir skaidri jāzina un jāapzinās cik Latvijas krievu būs tādu, kas nāks man blakām kopā aizstāvēt Latviju un cik būs tādu, kas gatavi mums šaut mugurā?

Šodien katrs latvieša pienākums ir pajautāt katram krievam – vai tu esi ar mums vai pret mums? Tāpēc šai jautājumā ir tikai viena atbilde „par” un viss pārējais ir „pret”. Katrs, kurš ir ar mums, ir savējais neatkarīgi no valodas.

Kara drauds mums vienmēr ir bijis un zināmu laiku ienaidnieks būs Krievija un „krievu pasaule”.

Neliela atkāpe par laiku, kam esmu vēstures liecinieks. Nu jau būs pagājuši vairāk kā 30 gadi kopš PSRS sabrukuma, ir izveidojušas jaunas valstis, katras izvēlējušies savu attīstības ceļu.

Pēc PSRS sabrukuma visā civilizētajā pasaulē bija cerības un pārliecība, ka beidzot pasaulē iestāsies miers. Tā sākotnēji likās arī man. Katrai tautai sava valsts, un tas nozīmē, ka uz PSRS druņām sāk attīstīties un stiprināties jaunas nacionālas. Arī Krievijas prezidents Boriss Jeļcins par Krieviju runāja kā par jaunu valsti, valsti ar jaunu domāšanu. Bet, diemžēl, jaunā Krievijas veidošanās ilga pārāk īsu brīdi. Visas ilūzijas par mierīgu līdzās pastāvēšanu man izgaisa tūlīt pēc pašreizējā kremļa saimnieka nākšanas pie varas un paziņojuma, ka 20. gadsimta lielākā traģēdija bija

PSRS sabrukums. Bija skaidrs, ka mērķis veidot Krieviju kā atjaunotu valsti ir iznīcināts. Krievijā tika ieslēgta attīstības atpakaļgaita – reanimēt mirušo PSRS, jeb, kā savos pēdējos paziņojumos teica Krievijas prezidents: “Lielo krievu impēriju, jo pēc būtības nekāda PSRS faktiski nav bijis.”

Ja paskatāmies vēl pavisam netālo vēsturi, tad Krievija arī šai jomā neko jaunu vai unikālu nav izdomājusi, vien, kā šodien saka „copy paste” paņēmusi Vācijas 3. reih tehnoloģijas un esmu pilnīgi pārliecināts, ka arī beigas būs līdzīgas – Krievija kā impērija ir lemta bojāejai.

Kas būtu jādara mums:

Neiecietība pret okupantiem un viņu atbalstītājiem vai to jebkādam izpausmēm!

Visai Latvijas informatīvajai telpai jābūt tikai un vienīgi valsts – latviešu valodā!

Pilsonība ir jāatņem un jāpiešķir nepilsoņa statuss jebkuram okupantu atbalstītājam bez izņēmuma (neatkarīgi, vai ir citas valsts pilsonība vai ne), kā arī tiem, kas apdraud Latvijas valstiskumu.

Slava Ukrainai un tās aizstāvjiem!

P.s. Mums pašlaik vēl ir viens aktuāls uzdevums: vēlme un spēja nošķirt patriotismu no separātisma noskaņām. Latvijas sabiedrībā sāk parādīties jauns apzīmējums „lokālpatriots”. Kas tas tāds Latvijā ir? Vai tas, kurš ciena un rūpējas tikai par savu māju, pagastu, novadu, kādu vēsturisku teritoriju, bet tikai ne par visu valsti kopumā?!

Ir pagājuši vairāk nekā 100 gadi, kopš latvieši savās apdzīvotajās teritorijās izveidoja savu valsti – LATVIJU. Šajos simts gados ir veidojusies LATVIEŠU nācija. Bet vai šodien mēs varam runāt par to, ka LATVIEŠU nācija ir izveidojusies? Vai tā atbilst visiem nācijas definīcijā iekļautajiem kritērijiem? Diemžēl vēl ne. Un diemžēl tieši manā dzimtajā pusē, Latgalē, pēdējā laikā ir jūtami izteikti centieni pozicionēties, pretstatīt sevi pārējai LATVIJAI, distancēties no latviskā, mēģinājumi uzsvērt, ka te, Latgalē, ne visi esam latvieši.

Nācijas jēdziens.

Nācija ir nākamā tautas attīstības pakāpe, kad tā, sasniedzot noteiktas

organizētības, vienotības pakāpi, spēj izveidot savu valsti. Bez savas valsts tautu nevar uzskatīt par nāciju.

Nācija (no latīņu natio – cilts, tauta) ir vēsturiski izveidojusies cilvēku kopība, kurai ir kopīga valoda, teritorija, ekonomiskā dzīve, kultūra un psiholoģijas īpatnības. Nācijai ir raksturīga vienota politiskā, ekonomiskā sabiedrības struktūra. Tās locekļiem piemīt kopības un solidaritātes izjūta. Ļoti svarīga loma solidaritātes un vienotības tapšanā ir vienai valodai, vienai vēsturiskajai apziņai, kultūrai, noteiktai dzīves teritorijai. Tikai vienota nācija spēj aizsargāt savu valstiskumu un integrēt savā teritorijā dzīvojošos cittautiešus.

Nācijas veidošanās un nostiprināšanas laikā ir nepieciešams atteikties no tā, kas mūs šķir, un nostiprināt to, kas mūs vieno! Galvenais vienotājs – latviešu valoda.

Latvijas valsts prezidentam ir jābūt nācijas apziņas saliedētājam, tautu vienotājam. Diemžēl Valsts prezidenta virzītais un Saeimā pieņemtais Latviešu kultūrvēsturisko zemju likums ir latviešu tautas pašapziņu vājinošs likums. Jo tas nesaliedē tautu.

Šis likums acimredzami ir Latvijai kā valstij bīstams, jo, diemžēl, tas sāk šķelt latviešu sabiedrību un rada savstarpēju pretnostatīšanos, sabiedrības fragmentēšanos atkarībā no dzimšanas vietas. Notiek jaunu robežu zīmēšana, bezjēdzīga psiholoģiska iedzīvotāju dalīšanās. Šādas iniciatīvas neveido nācijas vienotības apziņu. Un ko darīt tiem 70 % latviešu, kuru vecāki ir vecvecāki ir mainījuši savas dzīvesvietas? Kādu kultūrvēsturisko piederību uzturēt un saglabāt? Vai ieviešam vēsturisko zemju dzimtbūšanu?

Diemžēl šī iniciatīva atkal zināmā mērā iedzen latviešus savrupesistences rāmjos – tā vietā, lai stiprinātu latvisko apziņu, ka mums ir viena zeme (pašlaik) no Zilupes līdz Liepājai un tā ir Latvija. Turklāt likumprojekts nerunā par tām latviešu zemēm, kuras tika atņemtas Latvijai.

Andris Jaško

Pieminot mammu, vecmammu, vecvecmammu un vecvecvecmammu **Rutu Liepiņu** (22.01.1930.– 07.01.2022.)

MŪŽĪBĀ AIZEJOT

Nu jau pagājis kāds laiciņš kopš viņa nav kopā ar mums, bet tāda ir mūžības kārtība – viens atnāk, citam jāaiziet, palicējiem jāpieņem. Nejausi, pārcilājot papīrus, izslīdēja lapa, kur Ruta par savu dzīvi stāsta pati: „Manas dzīves gaitas sākās aukstā ziemas vakarā Saikavas pagasta (tagad Mētrienas) „Kalna Dūkos”. Ģimēnē bijām trīs bērni. Vecākais brālis mira trīs gadu vecumā. Ar jaunāko visa bērības un skolas gadi pavadīti kopā. Arī vēlāk dzīvē viens otram bijām brālītis un māsiņa.

Pirmā skola bija Saikavas pagasta Kalna skola, kurā mācījās trīs valdību laikā. Latvijas brīvvalsts laikā mācījās

Ruta ar visjaunāko paaudzi 2021. gada 31. jūlijā pie Vestienas skolas.

Lauku brigādē 1960-to gadu beigās.

Pie Vestienas skolas izlaiduma dienā.

angļu valodu, vācu laikā – vācu valodu, krievu laikā – krievu un tāpēc beigās neiemācījās nevienu. No bērības visvairāk atmiņā palikuši braucieni ar zirdziņu dziļās ziemas kupenās. Deviņus kilometrus uz skolu – ziemā vajadzēja izbraukt jau tumsā. Mamma satina lielos lakatos un, kad apgāzāmie, paši nevarējām tikt no kupenām ārā. Vēl atmiņā palikusi braukšana Ziemassvētkos no Ļaudonas baznīcas. Uz visiem ceļiem skan pie zirgu lokiem piesietie zvaniņi.

Pēc otrā pasaules kara divus gadus mācījās Vestienas lauksaimniecības skolā. Jau likās skaisti laiki, sākās brīnišķīgā jaunība.

Darba gadi sākās reizē ar kolhozu laikiem, labiem darba kolektīviem – sākumā „Centībā”, pēc kolhozu apvienošanas „Lidumā”. Pirmās nopelnītās al-

gas bija grūtajos pēckara gados un aizgāja kopējā ģimenes budžetā, jo skoloja brāli un bija daudz vajadzību, bet algas pavisam niecīgas. Labs kolektīvs ar savām tradīcijām bija lauku brigādē Gaidas Krastas vadībā – ekskursijas, teātru izrādes, kopīgi svētki. Arī Dēglu kompleksā – jubilejas, neatļautie Ziemassvētki, pirmās ganu dienas.

Neatņemama manas dzīves sastāvdaļa arī rokdarbi un grāmatas. Pirmo cimdu pāri adīju vēl skolā neiedama, to mācīja mana vecmāmiņa. Bija dzeltenī cimdīni ar zilām mušīnām. Skolā gandrīz katrai meitenei bija musturu burtnīca. Dejots deju kolektīvos, arī dāmu deju grupā jau seniores gados. Bija jauki laiki pensionāru klubīnā un padomē.”

Dejotāju vidū

Tagad mēs varam pateikties par visu, ko no mammītes varējām mācīties, par viņas rūpēm, atbalstu un turēt viņa siltā piemiņā.

Rutas ģimene

Jāņa Tomiņa piemiņai

Ir tumsa nodzēsusi silto liesmu
Vēl grūti aptvert to, cik zudums liels.
/Ā. Elksne/

Šā gada 5. janvārī pirms pusnakts pēc grūtas cīņas ar korona vīrusu pārstāja pukstēt dēla, brāļa, vīra, tēva un vectētiņa Jāņa Tomiņa sirds. Dzimis 1975.gadā Barkavas pagasta Rosības pusē, sešu bērnu ģimēnē. Zināšanas apguvis Kalna astoņgadīgajā skolā un Barkavas proftehniskajā vidusskolā. Apmeklējis arī vairākus kursus profesionālo iemaņu papildināšanai. Strādājis dažādus darbus. Pēdējās darba vietas bija „Holzwerke Lubāna”, kur strādāja uz meža tehnikas un „Ropažu VK-Noma” dolomīta karjerā uz iekrāvējtraktora. Visās darba vietās bijis disciplinēts, apzinīgi un kārtīgi veicis uzticētos pienākumus. Attiecībās ar darba biedriem koleģiāls, draudzīgs, izpalīdzīgs.

Personīgajā dzīvē bijušas gan veiksmes, gan neveiksmes. Pirmā laulība šķīta, bet otrā – ar Rasmu Kaufeldi izrādījās ļoti veiksmīga. Kopā izaudzināti četri bērni – divi no Jāņa un divi no Rasmas iepriekšējām attiecībām. Pēdējā laikā sirdi priecēja divas mazmeitiņas – Elizabete un Eleonora. Visiem bērniem Jānis ir bijis labs, gādīgs tēvs un atbalsts.

Pozitīva bijusi Jāņa Tomiņa attieksme pret līdzcilvēkiem. Viņš bija atsaucīgs, saprotošs, izpalīdzīgs, vienmēr laipns, smaidīgs ar humora piedevu. Īpaši atsaucīgs pret vecākiem cilvēkiem. Palīdzību sniedzot arī inficējies ar vīrusu, un šobrīd viņa

vairs nav mūsu vidū.

Arī es esmu ļoti pateicīga Tomiņu ģimenei par sapratni, atbalstu un palīdzību mana vīra ilgstošas slimības laikā un īpaši pēc viņa aiziešanas mūžībā pērnā gada septembrī. Tad Jānis bija mans drošais, stiprais balsts, jo zināju, ja lūgšu – nekad viņš neatteiks. Arī man sāp, ļoti sāp Jāņa negaidītā aiziešana. Jo mēs bijām ne tikai ļoti kaimiņi „Silmalās”, ne tikai ģimenes draugi, bet daudz kas vairāk. Tādas attiecības dažkārt nemēdz būt pat radiem. Daudz ko strādājām kopā, kopā svinējām svētkus, kopā bijām priecīgākos un arī sāpīgākos, rūgtajos brīžos. Šobrīd man ļoti pietrūkst Jāņa apciemojumu, viņa labestības un humoriņa, kas spēja uzmundrināt pat ļoti grūtos brīžos.

Jānis bija rūpīgs saimnieks un labs amatnieks savās mājās. Viņš prata gan remontu, gan celtniecības darbus. Vienmēr atrada ko uzmeistarot, tai skaitā dažādus mehānismus, kas atvieglo smagākos darbus mājāsaimniecībā. Arī mašīnu un traktoru pratu saremontēt pats. Jāņa hobijs bija motokrosi. Kādreiz piedalījies pats, vēlāk iespēju robežās centās apmeklēt sacensības. Brīvajos brīžos mīlēja izbraukt ar motociklu. Viņam patika arī laba mūzika, savulaik dejoja deju kolektīvā Mētrienā.

Bet ko lai dara – ir noticis tas, kas ir noticis. Pēc mācītāja Jura Rubeņa domām – „... katram dzīves ceļš dots tik garš, cik tas ir dots, un tas ir jāpieņem...”

Jāņa vistuvākajiem cilvēkiem novēlu iespējami ātrāk tikt pāri sāpju sliekšnim

un rast sevī spēku dzīvot tālāk. Bet visiem, kas pazina Jāni, aicinu paturēt viņu gaišā piemiņā. Jo neviens nav zudis pavisam, kamēr vien ar mīlestību sirdī to atceramies.

Zinaida Svīksa

Tavs mūžs
Ir dzimtā pusē sēti graudi
Tie cauri gadiem
Jaunos asnus dzīs.
Caur paveikto,
Kas nebeigs dzīvot ļaudīs,
Plauks piemiņa
Un sirdīs nezudīs.

/K. Apškrūma/

Izsaku līdzjūtību **Jāņa Porieša**
tuviniekiem,
viņu mūžības ceļā pavadot.
Alīna Rimšāne

Es tagad aizeju, bet ne jau prom,
Es aizeju tepat –
Ar citām puķēm, citu sauli,
Ar citu zemi parunāt.

/M. Zviedre/

Izsakām līdzjūtību Ausmai Porietei
sakarā
ar vīra **Jāņa Porieša** aiziešanu
mūžības ceļā.

Teresa Timofejeva, Aivars Krēsliņš,
Tatjana Mūrmane

Mātes aiziešanu nevar aptvert.
Tā sāksies, kad durvis atvērsies,
lekšā tukšums, pavards auksts
Un neklāts pusdiengalds.

Mūža vilciens pa gadskārtu sliedēm
norimis traukties
Leontīnei Ilgsalietei.
Viegla smiltiņa, dusot pie savējiem.
Līdzjūtība dēla ģimenei, radiem.

„Dreimaņu” Astrīda.

Cik tukšs un kluss nu kaktiņš, māt,
Kurš varēs Tavā vietā stāt,
Kurš grūtā brīdī pienāks klāt?
Neviens tik tuvs vairs nebūs, māt.

Izsakām visdziļāko līdzjūtību
Ausmai Fridrihsonei,
māmuļu
guldot kapu kalniņā.

Sieviešu biedrība „Ābele”

Jāņa Upīša piemiņai

Cik jauki, tāpat kā es, Jānis nāk no de-
viņu bērnu ģimenes. No Cēsīm 1983.gadā
atnāca vetārsts Jānis Upīts, dzīves gudrs
cilvēks. Domāju, ka kolhoza priekšsēdē-
tājs Dmitrijevs viņu atvilināja uz „Lidumu”.

Padalīšos savās atmiņās. Savas per-
sonīgās gotiņas sivedām uz norādīto vie-
tu, vajadzēja asins paraugus uz leikozi,
brucelozi. Tur pirmo reizi iepazīnām jauno
ārstu. Veikli mācēja procedūru izdarīt pat
vistrakākajai govei. Tad sākās saskarsme
strādājot fermās, vispirms „Ozolkalnā”. Pir-
mās ganu dienās reizēm ņēma līdzdalību,
tad vajadzēja nodziedāt viņa mīļāko dzies-
mu „Vālodzīte”. Pēc tam darbs „Āriņu” fer-
mā. Pārbaudīja grūsnību, precīzi mācēja
pateikt – būs telīte vai bullītis, atkarībā, kurā
sānā sanāca guļa teliņam. Dežūrēju pa
naktīm, nācās saukt Jāni palīgā, viņš neat-
teica nekad, trakākais darbs bija dzemdes
salikšana atpakaļ. Apbrīnoju viņa rūpību,
kā pie cilvēka! Taisīja blokādi, visu tīri no-
mazgāja, klājām palagus, sākās grūtākais
darbs, kurš prasīja lielu spēku un sapraša-

nu. Pie saviem lopiņiem arī bija darīšanas,
iebraucot viņš saka: „Cik labi, ka zemi uz-
arāt vecā mēnesī, velēna satrūd un mazāk
būs nezāļu”. Es tam nepievērsu uzmanību,
bet viņš ejot pār lauku saka: „Paskat, cik
traki zied baltais cūkāboliņš! – būs slapjš
rudens”. Āderes arī viņš mācēja noteikt,
kur rokama aka, arī gultas istabā tāpēc
dabūjam pārbīdīt. Kad salauzu kāju, likās
šausmas būt gipsī. Atkal viņa padoms: sa-
smalcināt oļu čaumalas, pa ēdamkarotei
apēst, uzdzert ūdeni (viegli negāja), pēc
mēneša būšot gipsis nost, kauls saaudzis.
Tā arī notika. Lopkopju ballēs Jānis lustī-
gi dancoja, jaunie līdzī neturēja. Skumīgi,
ka viņa darba kolēģēm nav atmiņu, tik ilgi
strādājot kopā ar Jāni.

Pie mākoņmalas paliks tavš kauss
pilns ar visu labo, visiem paldies pasakot,
lai gaišie debess gari aizved tevi valstībā,
kur visiem labi klājas.

Saldu dusu pie savējiem „Šķēļu” ka-
pos Murmastienes pagastā.

„Dreimaņu” Astrīda

Centra ielas svētki Mētrienas pagastā
"ESŅ CENTRĀ" 23. jūlijā

8.00 Sportiskā aktivitāte "Centra skrējieni"
Sākums Centra ielā 5. Spasī aicināti Centra ielas iedzīvotāji

10.30 - 14.30 Centra ielā 35 Tehniskās izstāde
Būs iespēja, pēc papildus samaksa, pavērtināties ar daudziem tehniskām ierīcēm
Centra ielas garām, pasauksim informāciju, sagatavotā iela mājokļa Interar Zomera

10.00 Svētku atklāšana Centra ielā 35
(dabums)

no 11.00 Tirdziņš
Blīvēt pie Centra ielas 14 mājas

11.00 - 14.00 Dabas materiālu paklāja aušana
*Centra ielā 5 (pie skolas). Līdzījam savai zied, stabi, smilgā,
 katra gabaliņa izaudis savu jautu*

12.00 - 15.00 Izklaides mažiem un lieliem
*Centra ielā 5 (sporta laukums): Lieformāta spēles,
 Reģināns Annelas darbnīca (hennas zīmējumu, zīlēšana) burbuļi, maži gardumi*

15.00 Kopīgās zupas baudīšana
Centra ielas sākumā (pie pārvaldes ēkas)

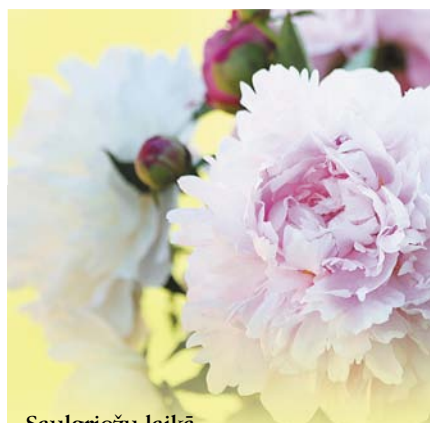
17.00 Ziedu izstāde un paklāja prezentācija
Centra ielas sākumā (pie pārvaldes ēkas)

Centra ielas sākumā (pie pārvaldes ēkas)
 19.00
 Konkursa "Sakoptākā Centra ielas sēta" rezultāti
 Koncerts - Piedalās Praulienas pagasta jauktais koris un Evelīna Krāma

21.00 Latvīskie danči ar folkloras kopu "Ziedi"

23.00 Un balles turpinās! ar Normundu Šneideru
 → !!!Deja uz pasākumiem bez maksas

 Svētkus atbalsta Mētrienas pagasta pārvalde

Saulgriežu laikā
 esi tu dzimis,
 Baltās pīpenes plāvā
 Tev vainagu pin.
 Kādā vasaras dziesmā
 allaž tu grimis,
 Ko tik gadi Tev apkārt
 un sirds Tava zin.
 Saulgriežu laikā
 esi Tu dzimis,
 Kad plīv pakalnos gunis
 un papardes zied.
 Paliec vasaras vidū
 kā ozola vainags,
 Un lai saulgriežu dziesmu
 vienmēr dvēsele dzied!
 /K. Apškrūma/

Vissirsnīgākos sveicienus
 un laba vēlējumus sūtām
 māksliniekam
Gunāram Krollim
 lielajā dzīves jubilejā!

Mētrienas pagasta pārvalde

Skaistākās
 no dienām ir tās,
 kurās mēs smaidām
 ar sirdi, ar dvēseli,
 ar skatienu savu
 cauri dienas rūpēm un ilgām,
 smaidām
 ar domām, ar prātu,
 ar sirdi...

Sirsnīgi sveicam jubilārus
Zinaidu Svīkšu
Zaigu Gruduli
Gunāru Griguli
 lielajās dzīves jubilejās!

Mētrienas pagasta pārvalde

LĪDZJŪTĪBAS

No atmiņām paliek tik
 starojums maigs,
 Tā kā liedagā saulrieta pēdas,
 Turp, kur tu aiziesi, apstāsies laiks,
 Norims sāpes, rūpes un bēdas.
 /B. Martuževa/

MŪŽĪBĀ AIZGĀJUŠĪ

Jānis Porietis, 91 gada vecumā
Leontīne Ilgsaliete, 82 gadu vecumā
Astrīda Strumpe, 83 gadu vecumā
Austra Gaile, 82 gadu vecumā

Lai vieglas smiltis aizgājējiem un
 patiesa līdzjūtība tuviniekiem

Mētrienas pagasta pārvalde

Baltie bērzi, šalciet klusi,
 Sveiciet tālos apvāršņus.
 Tēva sirds ir aprimusi,
 Čaklās rokas mierā dus.

/J. Sirmbārdis/

Jāņa Porieša dzīves vārti ir
 aizvērušies, aiz tiem ir palicis viņa
 darbīgais mūžs. Viņš pratis savā
 dzīvē sēt darba un mīlestības sēklu,
 kura jau ir uzdīgusi auglīgā zemē.
 Izsakām patiesu līdzjūtību visiem
Jāņa Porieša tuviniekiem.

Mētrienas pensionāri

KAPU SVĒTKI

Ļaudonas pagasta
Mētrienas kapos 7. augustā 14.00

Izdevējs – Mētrienas pagasta pārvalde. Reģ. Nr. 90012689100, pagasta pārvaldes tālr. 64826034.

Redkolēģija – Ilona Zalāne, Valda Otvare, Jolanta Vītola, Līga Pastare, Marija Beģe-Begge,

Esmeralda Auziņa, Ilmārs Grudulis.

Iespiests SIA "Erante" tipogrāfijā. Tālr. 25767030